

1. Londen

Heb ik weer. Zit ik midden in een belangrijke presentatie en krijg ik het voor elkaar mijn betoog te eindigen met de flauwste woordgrap ooit. Niemand reageert en de blik van Buz – mijn gewaardeerde collega - spreekt boekdelen.

Waarom ik mijn verhaal hier begin is mij een raadsel maar ik moet wel ergens beginnen. Wat mij is overkomen is zo weird, ik moet het gewoon kwijt. En ik weet dat iedereen het waarschijnlijk erg druk heeft met wassen strijken werken tvkijken slapen of wat dan ook, maar dit *moeten* jullie toch echt horen!

Trouwens, mijn naam is Hazel. Tenminste, zo word ik al jaren genoemd. Het is een afkorting van hazelnoot. Op school heb ik minstens drie klassen lang rondgelopen in een hazelnoot- kleurig jack. Vandaar. Ik heb nog geluk dat deze naam is blijven hangen. Want ik had ook andere. Zoals ‘de puist’. En iedereen kan op zijn vingers natellen hoe ik aan *die* naam kwam. Of Casimir. Zo noemde een leraar Frans mij. Hij vond mijn echte naam te saai. Hoe hij hieraan kwam is mij nog steeds een raadsel.

De echte naam, voor alle duidelijkheid, is Margo Joanna Bernard. Hazel voor intimi.

Waar het namelijk om gaat, is het verhaal van hoe mijn leven binnen een jaar helemaal op z'n kop stond. Hoe ik van een ‘werken-eten-slapen’-leventje gepromoveerd ben naar een leven met meer fun, vrije tijd en met haute couture gevulde klerenkasten dan goed voor een vrouw is. Misschien niet ieders doel in het leven, maar voorlopig is mijn enige zorg om een krap maatje 38 te blijven, dus waar zou ik me nog druk over maken.

Oké, voor alle duidelijkheid, ik ben geen model. Er steken nergens botten uit mijn lijf en mijn hoofd ‘heeft’ het ook niet. Ik lach te veel en als model moet je er tegenwoordig toch minstens uitzien als een uitgemergelde junk. Mij niet gezien dus. Bovendien ben ik te oud. Zo’n achttien jaar geleden was ik zestien, dus dat zegt genoeg.

Ik ben de reclame in gegaan en tekstschrijver geworden. Was het enige wat ik nog kon bedenken na mijn drukke jeugd waarin ik maar twee hobbies had. Mode en reclame. Voor mode had ik geen geld, en wat ik had ging op aan modeboeken en tijdschriften. Tijd had ik ook weinig omdat ik vooral veel voor de spiegel moest zingen – de hele Evita-musical met name! - de rest van de tijd ging op aan het verzamelen van advertenties (die zich handig genoeg in de al aangeschafte modebladen bevonden!) Echt. Ik verzamelde geen postzegels of knuffels. Nee, ik verzamelde advertenties. Waarvan mijn favorieten Benson & Hedges waren, gevolgd door White Horse en Smirnoff. Sigaretten en drank, nee, het ging toen al goed met mij.

Ik bewaarde ze in mappen. Ze moeten nog ergens slingeren.

Daarna een halve kunstacademie, pizzakoerier, onder een boom op Ibiza leren typen – je moet toch wat! – en zeer doelbewust de reclame in gerold.

Advertenties, radio en tv-commercials bedenken, dat is dus wat ik de afgelopen tien jaar heb gedaan en dat zou ik hoogstwaarschijnlijk nog steeds doen als ik niet tegen allerlei rare types was opgelopen. En een paar bedrieglijke margaritas in Parijs. Maar daarover later meer.

Ik zit dus midden in een gedurfde presentatie. Een of ander gestoord idee van mij over seizoenluiers. Ik ben erin geslaagd mijn collega Buz te overtuigen – Buz behandelt deze klant – en hij gaat met mij mee om het hele spul te presenteren. We zijn er al maanden mee bezig. Eerst hebben we alles tegen de onderknuppels aangehouden, toen steeds een stapje hoger, en vandaag is het raak! We hebben alle hot-shots van de directie bij elkaar en ik mag hoogstpersoonlijk hun kostbare tijd verdoen met mijn infantiele hersenspinselen. Buz' en mijn carrière kunnen in een nano seconde over zijn, of het kan het begin inluiden van... wat dachten jullie van: seizoenluiers!

Ik ben dus net klaar met presenteren. Mijn publiek, de raad van bestuur, zit me aan te gapen en vraagt zich vast af hoe ik überhaupt binnen ben gekomen. Ik ga langzaam zitten. Je kunt een speld horen vallen. In plaats daarvan laat mijn jaren zeventig logge lederen vergaderfauteuil een gênante pffff horen. Ik kan nog net een verontschuldigende glimlach opbrengen. Wat haat ik dit onderdeel van het werk. Had ik maar beter opgelet bij de op kosten van de zaak opgedrongen presentatiecursussen. Dat is vast wat Buz op dit moment aan het denken is. Weggegooid geld! Hij kan wel door de grond zakken. Dat hij zich door mij heeft laten strikken voor deze zelfmoordactie! Hazel en haar krankzinnige ideeën! Hij had vast moeten houden aan zijn mannelijke intuïtie. Alsof de klant zit te wachten op seizoenluiers?!? Hoe haal ik het in vredesnaam in mijn hoofd? Langzamerhand hebben alle blikken zich van mij afgewend en zit de hele goegemeente het

presentatieboekje professioneel door te nemen aan de bij de fauteuils passende vergadertafel.

Mijn leven gaat aan mij voorbij. Dit was het dus. Dit is hoe carrières sneuvelen. Deze kant op alstublieft. De uitgang wijst zich vanzelf. Ga niet langs ‘af’ en vergeet je kwartiertje roem. Bel ons niet en wacht vooral niet op ons telefoontje! Leuk geprobeerd, maar opzouten nu en maak plaats voor de echte creatieven.

Ik voel dat Buz zich opmaakt om de inmiddels voor mij meer dan pijnlijke stilte te doorbreken, als we een ‘ik ga nu even wat zeggen’-kuchje van de hoogste baas, de CEO horen. Hij duwt het boekje voor zich uit en doet zijn bril af.

‘Bedankt voor uw presentatie mevrouw...’

‘Bernard. Hazel Bernard.’

‘Ja, mevrouw Bernard. Het mag duidelijk zijn dat u hier veel tijd in heeft gestopt. Ik vertel u natuurlijk niets nieuws als ik zeg dat bedrukte luiers niet echt nieuw voor ons zijn. Daar zijn we namelijk zelf op gekomen...’

Zijn hele raad gniffelt beleefd met hem mee terwijl hij tevreden rondkijkt of iedereen zijn grapje wel waardeert. Au, die steek voel ik. Precies tegen mijn Adamsrib, onder het ijzerdraad van mijn 75B pushupbeha.

‘Desalniettemin vind ik dat uw aanpak tamelijk fris overkomt. De gedachte van een baby die alleen maar in zijn luier rondkruipt zit nogal een luchtje aan...’

Hij pauzeert, wachtend op het gegniffel, dat tot zijn teleurstelling dit keer wat trager op gang komt.

‘Maar... gezien het feit dat ons marktaandeel in warme landen zeer gezond is, denk ik dat we dit wel eens een kans zouden kunnen geven... Charles?’

‘Zekers!... Eh, ik bedoel, zekers!’

Yeah right. Alsof Charles ook maar één seconde had gedacht dat de baas hier wat in zou zien. Of de anderen. Nou, ze zijn weer wakker hoor. Zitten weer kaarsrecht en zijn weer bij de les. Zelfs ik kijk ervan op. Om maar niets te zeggen over Buz.

‘Zeer origineel!’

Het derde pak van rechts, en de gedoodverfde opvolger, heeft gesproken.

‘Vooraf de gedachte om met de kerst- en pasenluiers te beginnen. Kijken of dat werkt en dan uitbreiden met de zomerprints, zoals de verwassen jeansvariant. Heren, ik denk dat Hazel hier een nieuwe markt heeft aangeboord. Ik laat de rest maar over aan marketing, die kan het verder regelen met het bureau. Kijk even naar definitieve ontwerpen, de campagne, kosten, planning... en laat het mediabureau ook even kijken naar waar we moeten adverteren. Wij kijken naar het productieproces.

Vervolgens steken wij weer de koppen bij elkaar en wat mij betreft kunnen we dan een definitieve “go!” geven, zoals jullie dat zo mooi zeggen! Ik zou jullie uitnodigen om met ons in de kantine te eten, maar ik weet dat jullie altijd in tijdnood zitten en ook veel liever op onze kosten in te dure restaurants lunchen!’

En terwijl hij al bijna de vergaderzaal uit is draait hij zich nog even om.

‘Trouwens, goed pro-actief van jullie. Het toont lef om ons iets te geven waar we niet om hebben gevraagd. Blij mee.’

Met alle schetsen en mock ups weer veilig in de tassen nemen Buz en ik afscheid van de rest.

Buiten geef ik Buz de sleutels. ‘Jij rijdt.’

Zonder een woord gaat hij de snelweg op. En ik? Ik straal. Als een kind zo blij. ‘En? Zeggen we helemaal niets?’

‘Rustig. Moet even omschakelen. Ik had een ‘dat had ik je toch gezegd’ speech al helemaal klaar, maar nu zit ik toch even met m’n bek vol tanden...’

‘Je zou ‘goed gedaan moppie’ kunnen proberen...’

Hij glimlacht, kijkt me aan en legt zijn hand op mijn knie.

‘Je hebt gelijk. Ik ben gewoon een stugge eikel.’

Ik haal zijn hand weg met een niet mis te verstane ‘dacht het niet’-grijns.

‘Oh, sorry. Van harte, natuurlijk, maar eerlijk gezegd, ik vind het nog steeds ongelooflijk hoe je ermee weg bent gekomen. Ik bedoel, het was geen staande ovatie of zo...’

Ja, dat weet ik ook wel. Maar aan de andere kant, hebben we dat ooit meegemaakt? Stonden ze soms op de tafels te dansen na die Poopers Troopers-campagne waarmee hun marktaandeel tot galactische hoogte is geschoten? Nee!

En toen waren ze blij! In extase mag ik wel zeggen!

‘Die uitgestreken gezichten zijn gewoon hun manier van klaar te komen.’

‘Zo kan ‘ie wel weer, Hazel!’

‘Hou toch op, je weet precies wat ik bedoel! Ze mógen gewoon niet hun blijdschap tonen. Bedrijfspolicy. En trouwens, we moeten nog maar zien of die “go” er morgen komt.’

‘We konden toch aan de slag?’

Ik geef hem mijn meest moederlijk blik.

‘Vergeet je niet iets?’

Buz slaat op het stuur. ‘Natuurlijk. De vrouwen. De raad van bestuursvrouwen-met-een meningclub.’

‘Precies. Ze horen het vanavond tijdens het eten, na de krant als of, we geluk hebben, in bed, en morgen horen we dan van marketing of deze baby nog leeft. Of dat het in zijn eigen badwater is verzopen.’

‘Wat dacht je dan van een klein ritueel offer voor de vrouwen-met-meningenclub?’

‘Een Nobu-tje zou er best wel ingaan.’

‘Kijk, nu ben je goed bezig!’

Alsof gestuurd door een hogere macht zoekt zijn hand van pure blijdschap mijn knie weer, maar gelukkig vangt Buz net op tijd mijn lichaamstaal op en lacht hij het hele idee ongemakkelijk weg. ‘Sorry, ik eh...’

‘Ik weet het, er zit een magneet in.’

Mannen.